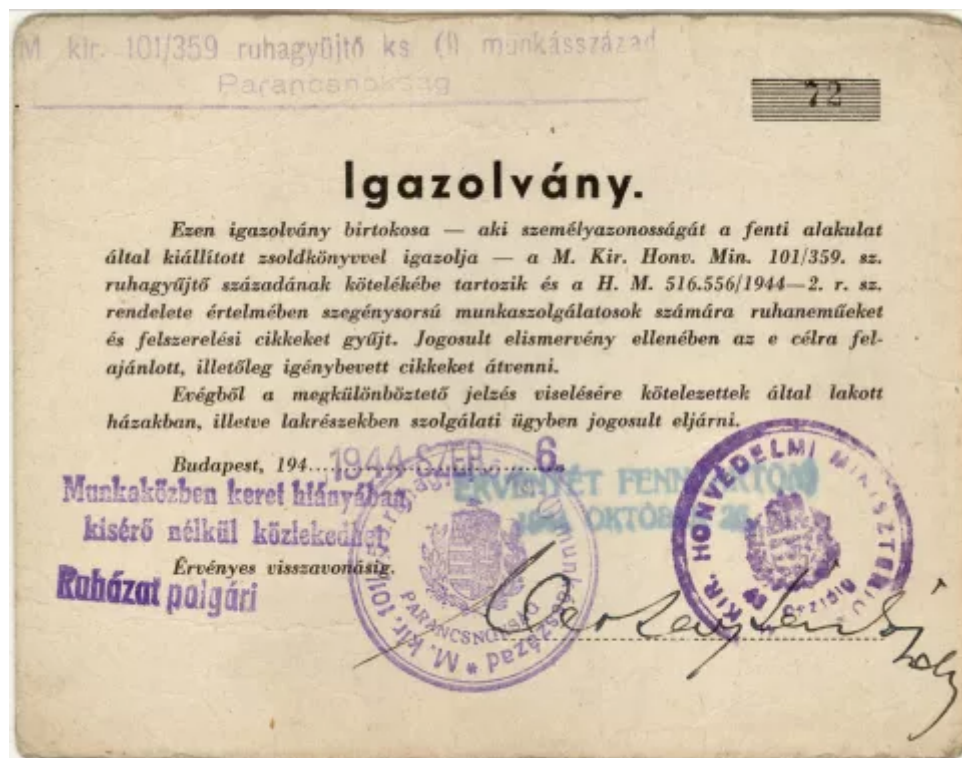

Igazolvány

M. kir. 101/359. ruhagyűjtő ks. (I) munkásszárad
Parancsnokság

Igazolvány

Ezen igazolvány birtokosa -- aki személyazonosságát a fenti alakulat által kiállított zsoldkönyvvel igazolja -- a M. Kir. Honv. Min. 101/359. sz. ruhagyűjtő századának kötelékébe tartozik és a H. M. 516.556/1944-2. r. sz. rendelete értelmében szegénysorsú munkaszolgálatosok számára ruhaneműeket és felszerelési cikkeket gyűjt. Jogosult elismervény ellenében az e célra felajánlott, illetőleg igénybevett cikkeket átvenni.

Évégből a megkülönböztető jelzés viselésére kötelezettek által lakott házakban, illetve lakrészekben szolgálati ügyben jogosult eljárni.

Budapest, 1944. szept. 6.

Érvényes visszavonásig.

Egyenes bélyegzők:

1. Munkaközben keret hiányában kísérő nélkül közlekedhet
2. Ruházat polgári
3. Érvényét fenntartom 1944. október 26.

Körbélyegzők:

1. M. kir. 101/359. ruhagyűjtő ks. (I) munkásszárad,
Parancsnokság
2. M. KIR. HONVÉDELMI MINISZTERIUM, 43 Osztály

Apám honvédelmi minisztériumi kapcsolatai révén találtak egy nyugalmazott tisztet, Ocskói Ocskay Lászlót, jó megjelenésű tartalékos százados volt, első világháborús hadirokkant, sántikálva járt, aki 1944-ben megszervezett egy olyan munkaszolgálatos századot, amelynek az volt a hivatalos neve, hogy ruhagyűjtő század. Akik ebben benne voltak, kaptak olyan papírt, amivel elég szabadon lehetett mozogni. Ez még június, július, augusztus. Ennek lehetősége rögtön megszűnt a Szálasi-féle hatalomátvételkor [lásd: nyilas hatalomátvétel]. A századnak a hitközség adott helyet, a mai Zsidó Múzeum helyiségeiben. Emeletes ágyakkal volt berendezve, úgyhogy ha a Honvédelmi Minisztériumból kijöttek meg szemlélni, szabályszerű dolgot találtak. Volt néhány nagyon rendes katona, akiket Ocskay százados szedett össze valahonnan, úgyhogy ha el kellett menni ruhagyűjtésre, akkor mindig egy katonai kísérelővel mentek. Ebben a században nem annyira fiatalok voltak, hanem komoly, meglett, idősebb emberek, akiket a jó kapcsolataik vittek be oda, hogy biztonságban legyenek. Természetesen ahhoz, hogy egy ilyen 150-200 fős társaságot el lehessen látni, kellett honvédségi ellátmány. A minisztériumon keresztül kapott a század rendes honvédségi ellátmányt, de nekünk kellett egy főzőkonyhát fenntartani. Két tapasztalt idős emberünk vezette a konyhát. Az egyik, Strausz Zoltán nagyvágó volt, a másik vendéglátó-ipari szakember. A nagyvágók voltak Budapest leggazdagabb emberei, kezükben volt a vágóhíd. Nem a kóser, a rendes vágóhíd. Strausz Zoli barátom, akkor bácsinak hívtam, valamikor augusztusban szólt nekem, hogy "Gyere, segítsél nekünk, kell ide fiatal ember is, megtaníttunk legalább, hogyan kell jó gulyást csinálni". Ott tanultam meg hagymát vágni.